PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

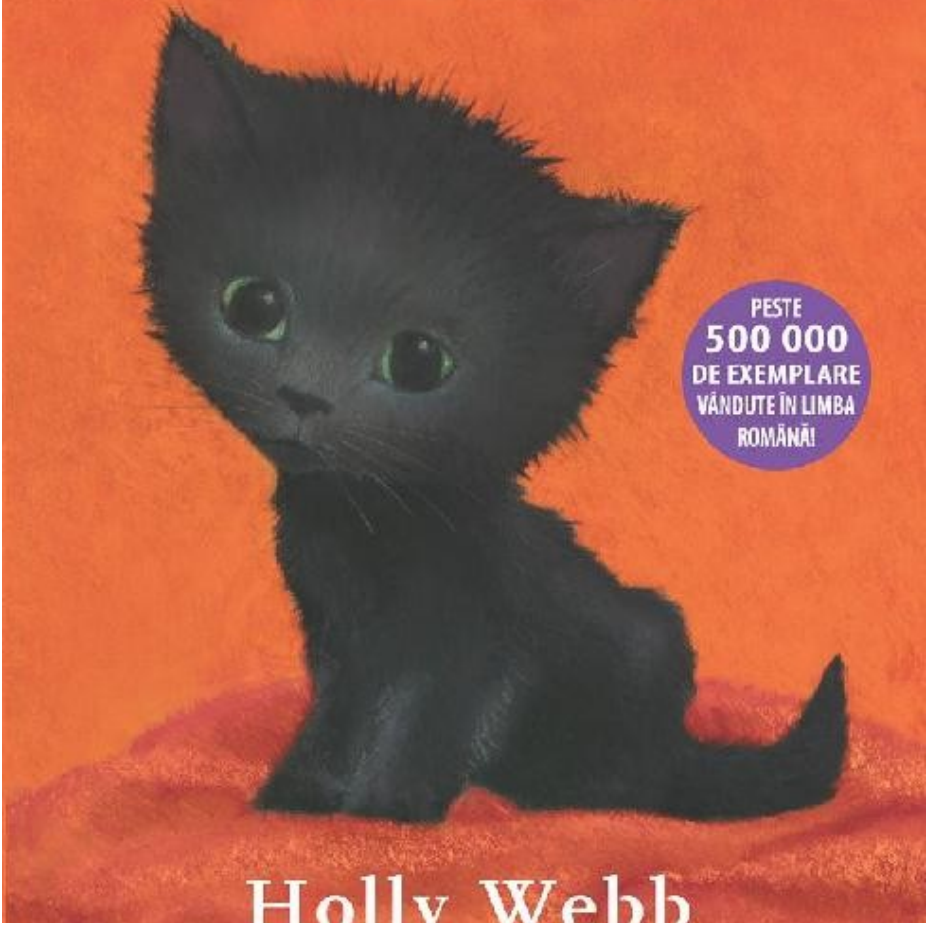

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

Holly Webb

Pepper, pisoiaşul misterios

Traducere din limba engleză de

Ana Dragomirescu

EDITURA LITERA
2021

Holly Webb

The Mystery Kitten

Copyright © 2020

Copyright ilustraţii © 2020 Sophy Williams

Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Pepper, pisoiaşul misterios

Holly Webb

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Delia Zahareanu

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WEBB, HOLLY

Pepper, pisoiaşul misterios / Holly Webb;

trad.: Ana Dragomirescu – Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7133-2

ISBN EPUB 978-606-073-540-3

I. Webb, Holly

II. Dragomirescu, Ana ⁇trad.)

82–93–34=135.1

778.534.6

Pentru Hannah

Holly Webb

PEPPER,

PISOIAȘUL MISTERIOS

Ilustrații de Sophy Williams

Capitolul 1

Elsa se gândea că era tare ciudat să-şi înceapă Crăciunul aşa. Şcoala se încheiase cu o zi înainte şi fetei i se părea că ar fi trebuit să scrie toţi felicitări sau să pregătească mâncărurile de sărbători împreună cu ai săi. În schimb, ea alerga de colo până colo, încercând să-şi amintească în care cutie îşi pusese puloverul mov şi unde erau micile sale pisici de porţelan.

Casa arăta complet goală. Doar cutii peste cutii ce aşteptau să fie încărcate mai târziu, în cursul dimineţii, în camionul firmei de mutări. Patul ei se găsea încă în

camera pe care, până atunci, o împărţise cu Sara, dar Elsa îşi petrecuse noaptea într-un sac de dormit, căci aşternuturile, pilotele şi pernele fuseseră împachetate.

Era palpitant, dar şi înfricoşător. Noua lor locuinţă se afla departe, la două ore de mers cu maşina. După Crăciun, tata urma să aibă un nou loc de muncă, iar Elsa şi Sara aveau să meargă la alte şcoli.

Totul se schimba.

— Elsa, cum merge? Gata cu împachetatul?

Tata băgase capul pe uşa dormitorului. Elsa îşi zise în gând că părea foarte fericit. Dar şi un pic stresat. Ultimele câteva zile fuseseră foarte încărcate.

— Cred că da.

Fata se răsuci încet, cercetând dormitorul straniu, rămas pustiu.

— Eşti nerăbdătoare să ai camera ta în noua locuinţă? o întrebă tata, zâmbind larg. Acum n-o să te mai plângi că hainele Sarei sunt împrăştiate peste tot!

Elsa dădu din cap în semn de încuviinţare. Îşi dorise de când lumea să aibă camera ei. Dar acum, că în sfârşit urma să se întâmple, nu ştia cum va fi să doarmă tot timpul singură. De fiecare dată când Sara rămânea peste noapte la prietenele ei, se simţea tare ciudat fără ea.

— Hai jos, scumpo! îi zise tata. Trebuie să mănânci ceva la micul dejun. O să fie o zi lungă.

Elsa îl urmă, dar în vreme ce tata cobora treptele, fata se opri pentru o clipă în pragul camerei şi se uită înapoi.

— O să fie bine, îşi spuse ea, încrucişând degetele. O să fie...

Pisoiul se împiedică de scândurile prăfuite ale podelei şi mieună supărat. Îi era foame şi nu ştia unde dispăruseră cu toţii. El adormise în colţul îndepărtat al podului, pe jumătate înfăşurat într-un cearşaf care acoperea nişte mobilă. Îi plăcea acolo. Cei patru fraţi şi surori ai lui se zvârcoleau, dădeau din picioare şi se fâţâiau aşa de mult, încât uneori era bine să doarmă un pic mai departe.

De obicei, mama venea şi-l gonea înapoi în culcuşul pe care-l făcuse pentru ei într-o ladă cu haine vechi, dar în dimineaţa aceea se trezise de unul singur. Podul era îngheţat, iar pisoiul tremura îngrozitor, rotindu-şi privirea în căutarea familiei lui. Se poticnea, adulmeca şi mieuna, însă nici urmă de pisoi ascunşi în spatele cutiilor sau aşteptând să iasă de sub fotoliul ponosit.

Toţi dispăruseră. Motănelul se opri în loc, cu ochii la fostul lor culcuş. Încă simţea mirosul mamei şi al celorlalţi pui. Vedea până şi adânciturile în care se ghemuiseră cu o noapte în urmă. Opintindu-se, se căţără trist peste marginea ruptă a cutiei şi se strecură într-un pulover zdrenţuit, încercând să se încălzească.

Un frăţior sau o surioară scăpase o fărâmă din puiul gătit pe care mama îl adusese sus pentru ei, iar motănelul îi simţi mirosul. Nerăbdător, amuşină după bucăţica de mâncare, pe care o înfulecă. Apoi se încolăci în pulover, aşteptând ca mama lui să se întoarcă după el. Ştia că avea să vină curând. Era sigur.

Elsa stătea turceşte în mijlocul patului şi se uita la noua ei cameră. Era aşa de mare! Când veniseră să vadă casa, încăperea fusese plină de mobilier. Îi era greu să-şi imagineze cum avea să arate cu lucrurile ei. Tata îi promisese că o va lăsa să-l ajute la zugrăvit pereţii, dar mai erau multe de făcut până atunci.

— Cred că tu ai o cameră mai mare decât a mea.

Sara băgă capul pe uşă şi miji ochii, încercând să măsoare în gând.

— Nu fac schimb! spuse repede Elsa.

Se îndrăgostise deja de noua cameră şi nu intenţiona să i-o cedeze Sarei. Avea planuri cu ea. Avea să zugrăvească violet în locul vechiului tapet spălăcit şi poate să adauge câteva luminiţe. Pe astea putea să le obţină în curând, dacă tata avea să-i dea nişte bani de buzunar în avans.

— Nu-i nimic, rânji Sara. Îmi place camera mea. Are o grămadă de rafturi şi un şemineu vechi. E chiar drăguţă!

— Ai despachetat ceva? o întrebă Elsa, privind către mormanul de cutii din faţa ferestrei.

Ea îşi pusese câteva haine în dulap, dar atât.

— Totul, răspunse Sara înfumurată, iar Elsa oftă.

Ar fi trebuit să continue cu despachetatul, însă de fiecare dată când deschidea o cutie începea să se gândească la fosta lor casă şi la prietenii ei...

— Grădina e grozavă, spuse Sara, croindu-şi drum printre cutii şi mergând să-şi arunce ochii pe fereastră. Acum, că avem o grădină numai bună, categoric putem să ne luăm un câine. O să mă mai ţin de capul tatei.

— Nu se vede grădina, e întuneric, bombăni Elsa.

Sora ei îşi dorea foarte mult un câine, însă ea nu era convinsă. Presimţea că, dacă aveau să primească unul, Sara urma s-o târască mereu în lungi plimbări înainte de şcoală. Elsei îi surâdea totuşi ideea de a avea un superb căţeluş pufos, însă se imagina cuibărindu-se lângă el pe canapea.

— Văd părţi din ea, insistă Sara. Iar vecinii au o trambulină, ai observat? Deci trebuie să aibă şi copii.

Elsa dădu din cap cu speranţă. Poate că respectivii copii mergeau la aceeaşi şcoală la care urma să meargă şi ea. Fetiţa avea nouă ani, dar Sara avea unsprezece şi începea gimnaziul, aşa că ele nu aveau să fie împreună. Se gândea întruna la cum va fi să intre în şcoală de una singură. Micuţa se scutură şi se ridică pentru a deschide o cutie. Când era ocupată, nu mai avea timp să-şi facă griji.

— Mă ajuţi să pun toate astea la locurile lor? o întrebă ea cu glas rugător pe Sara, dar sora ei îşi dădu ochii peste cap.

— Nicio şansă. Îmi pare rău.

Şi, aruncându-i Elsei un surâs încrezut, ieşi valvârtej din cameră. Elsa oftă desfăcând capacul cutiei. De fapt, era chiar distractiv să se gândească unde să le aşeze pe toate. Trebuia doar să privească mutarea ca pe un nou început.

Au mâncat pizza la cină, însă tata aproape că terminase de aranjat bucătăria şi le spusese că, în curând, vor reîncepe să pregătească mese obişnuite.

— Când o să găsim formele pentru fursecuri, o să puteţi face câteva steluţe de turtă dulce pe care să le atârnăm, sugeră el. Şi trebuie să ne luăm un brad de Crăciun.

Îi zâmbi Elsei.

— O să fie distractiv, nu? Am putea să-l punem în faţa ferestrei din living.

Elsa încuviinţă dintr-o mişcare a capului şi încercă să-i zâmbească. Fusese destul de supărată când tata îi spusese că se vor muta din cauza serviciului său. Nu voia să-şi părăsească prietenii. Pur şi simplu, nu i se părea corect. Acum aproape că se obişnuise cu ideea, însă tata încă îşi făcea griji pentru ea.

— Te fură somnul, spuse el câteva minute mai târziu, luând o bucată pleoştită de pizza din mâna Elsei. Du-te sus! Vin şi eu imediat să-ţi zic noapte bună.

Elsa căscă şi dădu din cap, însă cum ieşi pe hol, toropeala plăcută care o cuprinsese se risipi. Casa era mult mai veche decât cea în care locuiseră înainte. Avea podele care scârţâiau ciudat şi colţuri întunecoase în care nu pătrundea lumina. Când puse piciorul pe prima treaptă, Elsa auzi un mic zgomot ciudat, ca un râcâit de gheare...

I se făcu frică şi o zbughi pe scări în sus, ca şi când ar fi urmărit-o ceva. Oare chiar o pândea cineva? Intră valvârtej în dormitor şi se căţără iute în pat, gâfâind, cu genunchii strânşi la piept. Dacă stătea ghem, poate că cine o urmărise pe scări n-avea s-o observe...

După un minut sau două, Elsa îşi scutură trupul. Bineînţeles că nu fusese nimic în spatele ei. Dar casa asta avea ceva. Ceva bizar, ca şi când ea, Sara şi tata n-ar fi fost singurele fiinţe dinăuntru.

Elsa tresări uşor când auzi voci venind de la parter, apoi un freamăt de paşi şi strigătul Sarei, „Noapte bună, Elsa!”, în timp ce trecea prin dreptul uşii. Fetiţa îşi ţinu răsuflarea, după care chicoti şi se duse la baie ca să se spele pe dinţi. Era obosită, atât tot. Dormea pe ea şi nu gândea limpede. Totul era în regulă. Totul avea să fie bine.

Până să urce tatăl ei s-o vadă, Elsa deja dormea buştean.

Se trezi mult mai târziu, încleştându-şi îngrozită pilota în mâini. Dormitorul era cufundat într-un întuneric adânc, mult mai adânc decât cel din camera pe care o împărţea înainte cu Sara, şi care avea un felinar drept în faţa ferestrei. În încăperea ei de acum, se lăsase o beznă ca o catifea neagră şi Elsa nu reuşea să vadă absolut nimic.

Ce o trezise? Fata privi în jur gâfâind, de parcă tocmai ar fi alergat. Parcă trăia din nou momentul acela ciudat de pe scări.

— Tata e chiar vizavi... şopti Elsa ca pentru sine.

Putea să-l trezească în câteva secunde. Nu trebuia decât să se dea jos din pat...

Deasupra capului ei, ceva începu să zgârie şi să tropăie... apoi scoase un ţipăt. Fata se îngropă sub pilota trasă peste creştet, transformând-o într-un mic cort. Nu avea de gând să plece nicăieri...

Capitolul 2

— Nu există fantome, spuse Sara, dându-şi ochii peste cap.

— Tu de unde ştii?

Elsa o privea încruntată. Sara mereu avea impresia că ea le ştie pe toate. Nici Elsa nu era convinsă de existenţa fantomelor, dar ceva categoric se întâmpla.

— Pentru că e o prostie! Pur şi simplu ai avut un coşmar, asta-i tot.

— Visele pot să pară foarte reale atunci când eşti în ele, încuviinţă tata. Dar acum, la lumina zilei, casa nu te mai sperie, nu?

Tata părea îngrijorat. El, Sara şi Elsa discutaseră deseori despre moartea oamenilor, căci mama fetelor se stinsese pe când Elsa avea doi ani. Tata categoric nu credea în fantome. Le spusese asta.

— Dar când urcam scările? le atrase atenţia Elsa. Atunci nu dormeam. Cum ar fi putut zgomotul ăla ciudat să fie un coşmar?

Sara se întinse şi căscă.

— Probabil au pârâit scândurile din podea. Sau ţevile de apă.

— E foarte probabil, zise şi tata, dând din cap. Casa este un pic cam veche şi scârţâie.

Elsa îşi înfipse furculiţa în porţia ei de ouă prăjite. Sara părea să aibă dreptate, dar ea tot nu era sigură. Fusese ceva acolo, o ştia. Ceva care stătea la pândă... aştepta. Scânduri care scârţâie, foarte bine, dar cineva trebuie să calce pe ele ca să le facă să scârţâie, nu? Deodată, Sara îşi ridică ochii cu un aer neliniştit.

— Nu crezi că era un şobolan, nu?

— S-ar putea să fi fost.

Elsa strâmbă din nas. Maisie, prietena ei de la şcoală ⍰de la fosta ei şcoală, îşi aminti ea), avea doi şobolani pe post de animale de companie. Iar ei într-adevăr dădeau din lăbuţe şi zgâriau totul împrejur. Fetiţei îi plăceau la nebunie şobolanii lui Maisie, pentru că erau amuzanţi şi numai buni de luat în braţe, însă avea îndoieli în privinţa

celor nedomesticiţi. Nu era sigură că voia să trăiască în aceeaşi casă cu ei.

— Tată! Şobolani!

Acum Sara părea îngrozită. Ei chiar nu-i plăceau nici şoarecii, nici şobolanii. După ce făcuse cunoştinţă cu cei ai lui Maisie, Elsa încercase să-i sugereze că şobolanii ar fi animale de companie potrivite, dar Sara refuzase cu îndârjire să-i primească vreodată în dormitorul lor. Nici tata nu se arătase foarte încântat, dar spusese că, după ce se vor instala, se va gândi la nişte porcuşori de Guineea.

— Sunt sigur că dacă ar fi fost şobolani, fosta proprietară ne-ar fi zis, răspunse tata. Nu intraţi în panică, fetelor! Probabil, vorba Sarei, n-a fost decât scârţâitul unei scânduri din podea ori al unei ţevi de apă.

Pisoiul se trezi după un pui de somn şi, cu un aer plin de speranţă, scoase nasul de sub puloverul cel vechi. Oare se întorsese mama lui? Mai era ceva de mâncare? Mustăţile îi tremurau şi îi tresăreau aşteptând ca fraţii şi surorile lui să sară peste el, să-l lingă şi să-l muşte în joacă de urechi. Nu l-ar fi deranjat de data asta. Ascultă, ciulind urechile, gata să sară afară şi să alerge la mama lui...

Dar în pod nu mai era nimeni.

Încet-încet, urechile i se pleoştiră şi pisoiul începu să adulmece, încercând să ia urma mirosului tot mai slab lăsat de mama şi de ceilalţi pui. Scotoci frenetic printre hainele vechi, băgându-şi boticul printre materiale, ca şi cum i-ar fi putut găsi pe toţi la fundul cutiei. Însă acolo nu erau decât pulovere şi fulare, iar cutia se răcise.

Orice-ar fi fost, zgomotul care îl trezise venise de la parter.

Pisoiul se zbătu să iasă dintre haine, apoi se poticni peste marginea cutiei, coborî pe podea şi păşi până la uşă.

Până atunci, ori de câte ori încercase să treacă de uşă, mama lui îl gonise înapoi. De câteva ori chiar îl apucase cu dinţii şi îl târâse la adăpostul culcuşului din cutie. Dar mama lui lipsea de atâta vreme, încât micuţul începea să creadă că ea n-o să se mai întoarcă.

Pisoiul rămase pe loc, ascultând şi adulmecând aerul. Auzea paşi şi voci răzbătând de undeva. Oare era şi mâncare acolo? Deja i se făcuse atât de foame, încât îl durea burtica. Era convins că simte miros de mâncare. Înaintă puţin şi se uită pe micul palier din capul scării ce ducea spre pod. Afară, mirosul era şi mai puternic. Fără îndoială, jos se găsea ceva de mâncare.

Hotărât, motănelul traversă cu paşi mărunţi palierul până la prima treaptă şi privi către scara cât un munte de sub el.

După micul dejun, Elsa reveni la etaj ca să termine de despachetat. Era mai bine decât să-l ajute pe tata să desprindă folia cu bule de pe toate farfuriile şi cănile din bucătărie.

Preţ de câteva minute, fata stătu în dreptul ferestrei, uitându-se în grădină şi întrebându-se dacă o să-i vadă pe copiii de alături. Dar era un pic prea frig pentru trambulină, îşi zise ea.

Cu o zi înainte, se apucase să-şi aranjeze panoul din fosta ei cameră, prinzând pe el poze cu vechii ei prieteni. Acum panoul stătea culcat pe podea, iar în jurul lui erau împrăştiate fotografii, felicitări şi mesaje de la Maisie, Lara

şi alţii. Aşezându-se în faţa lui, Elsa luă cutiuţa cu pioneze. În cadoul său de rămas-bun, Maisie îi dăruise şi nişte pioneze drăguţe, împodobite cu stele, flori şi inimioare.

Fetiţa suspină. Deja îi era tare dor de toţi. Chiar dacă trambulina însemna că alături locuiau copii, niciodată nu avea să fie cu ei cum fusese cu Maisie şi Lara. Cu ele se împrietenise încă de la grădiniţă.

Apoi, Elsa privi încruntată panoul. Arăta altfel. Poza în care apăreau ea, Maisie şi Lara, cea pe care o pusese în mijloc, fusese împinsă într-o parte, iar felicitarea de la învăţătoarea ei zăcea pe podea, sub birou.

La început, fata o învinovăţi pe Sara, dar sora ei n-ar fi făcut aşa ceva. Ştia cât de mult o necăjise pe Elsa mutarea la altă şcoală, căci şi pe ea o întristase despărţirea de prieteni. Fetele se certau de multe ori, însă niciodată nu erau rele una cu cealaltă.

Pe Elsa o cuprinseră fiorii. Tata şi Sara aproape că o convinseseră la micul dejun. Ţevi de apă care hârâie şi scânduri care scârţâie, nimic mai mult. Nicio fantomă. Acum nu mai era la fel de sigură. Ceva intrase în cameră şi umblase la panoul ei. Elsa aruncă o privire peste umăr, înspre uşă. Auzea că Sara asculta muzică în camera ei, iar tata era la parter. Totul părea normal. Nu putea să existe o fantomă care să mute lucruri prin dormitor.

Nu-i aşa?

Ceva o zbughi de sub patul ei, iar Elsa scoase un ţipăt, repezindu-se spre uşă. Se aştepta să se năpustească spre

ea vreun monstru, vreo arătare fantomatică şi cenuşie, sau poate o înfricoşătoare fetiţă palidă, îmbrăcată în cămaşă de noapte...

În schimb, răsună un scâncet. Un mic scâncet temător. Elsa conchise că, indiferent ce ar fi plănuit, fantoma părea mai speriată decât ea. Foarte, foarte încet, se lăsă pe vine şi se uită sub pat. Stătea încordată, gata să sară în sus şi s-o rupă la fugă, în caz că acolo s-ar fi aflat cine ştie ce creatură oribilă ori chiar un şobolan furios.

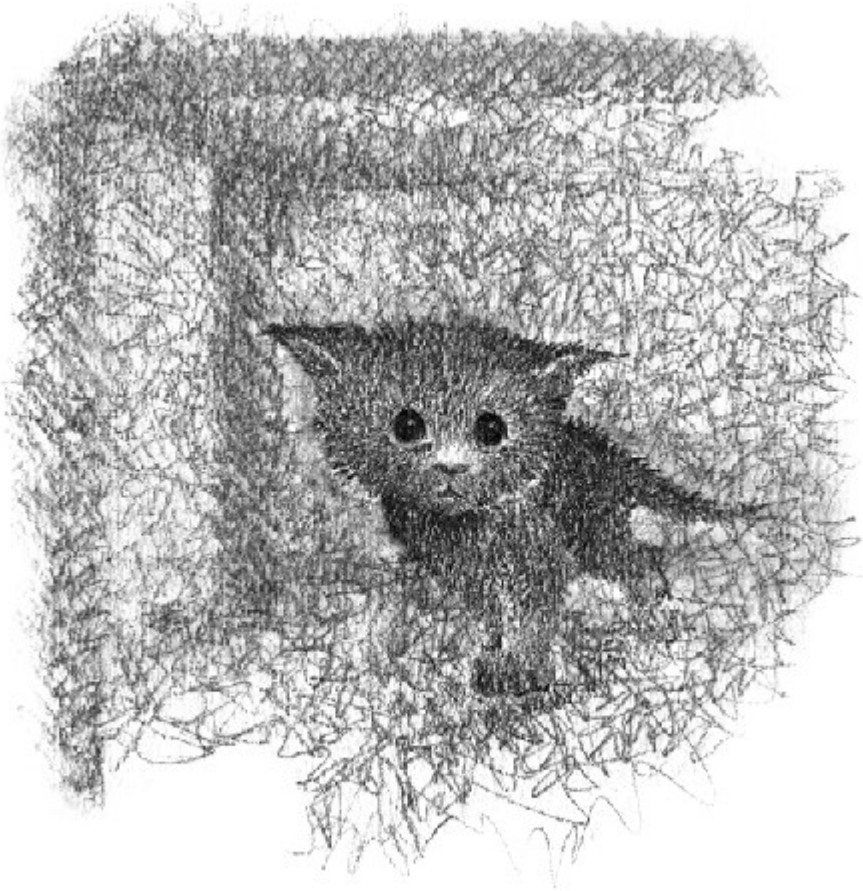

De sub pat o fixau doi ochi strălucitori, de un galben verzui. În umbră, arătau de parcă ar fi plutit. Pentru o fracţiune de secundă, Elsa îşi aminti o poveste de groază pe care Lara o spusese la o petrecere în pijamale, despre un spiriduş cu ochii galbeni, care se caţără pe spinările

oamenilor în toiul nopţii şi le fură răsuflarea. Pe urmă clipi, privirea i se obişnui cu întunericul şi văzu ce era acolo.

Sub patul ei stătea un pisoi. Un pisoi negru, mic, pufos şi speriat.

Capitolul 3

— De unde ai apărut? şopti Elsa. Oh, nu-ţi fie frică... adăugă ea când pisoiul se trase înapoi în întuneric. E în regulă. Sunt prietenoasă. Mă întreb al cui eşti.

Apoi se încruntă.

— Poate că eşti al nimănui. Tu sco-teai toate zgomotele alea ciudate?

Acum e totul clar. Râcâitul şi tropăitul cu siguranţă puteau veni de la ghearele unui pisoi, iar scâncetele ascuţite ar fi fost tot ale lui.

— Of, pisi, te-am luat drept un şobolan...

Motănelul o privi îngrijorat, cu ochii lui ce păreau două mărgele negre în bezna de sub pat, cu un contur auriu subţire cât un fir de păr. Elsa îşi dădu seama că animăluţul era tare mic şi firav. Atât de mic, încât se îndoia că ar fi trebuit să umble de unul singur.

— Unde-i mămica ta? murmură ea, după care îşi muşcă buza de jos.

Probabil că pisoiul îi aparţinuse fostei proprietare a casei, o femeie în vârstă. Ea le spusese că voia să se mute pentru că nu mai reuşea să urce scările. Păruse foarte drăguţă. Elsa nu şi-o putea imagina abandonând un pisoi, dar cum altfel ar fi putut bietul micuţ să ajungă în pod?

— Probabil că ţi-e tare foame, şopti fetiţa, trăgându-se înapoi şi ridicându-se încet ca să nu sperie animăluţul.

Doar stai puţin acolo, bine? Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare.

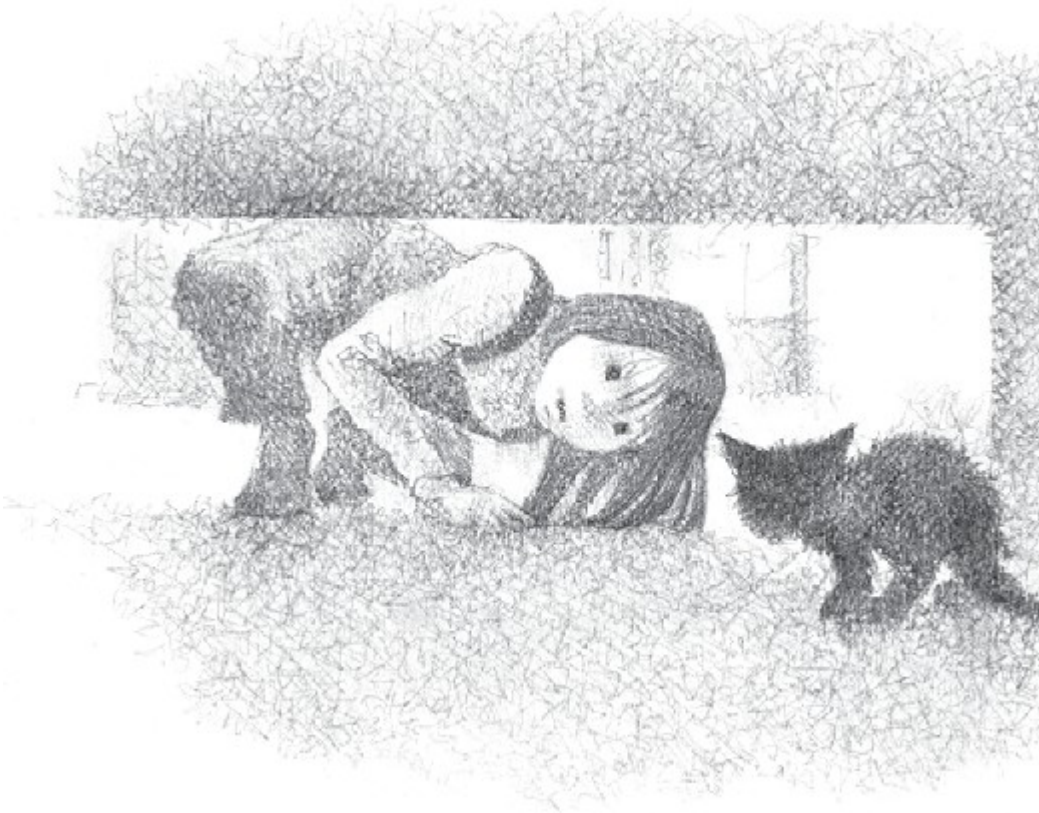

Se furişă afară şi coborî scara în vârful degetelor, întrebându-se dacă tata mai era în bucătărie. Îl auzise zicând că va încerca să repare robinetul de la chiuvetă, care se stricase. Elsa nu era convinsă că putea să mai ceară o gustare, nu imediat după micul dejun, şi chiar nu

voia să-i spună tatei că avea un pisoi în dormitor. În orice caz, nu încă.

Din fericire, tatăl ei despacheta cărţi în living, aşa că n-o auzi strecurându-se pe lângă el. Părea chiar cufundat într-o carte, lucru care ei îi convenea de minune. Avea să treacă o veşnicie până să vină s-o controleze.

Fetiţa deschise cât putu de încet frigiderul, ţinându-şi respiraţia în clipa în care uşa scârţâi. Însă tot nu auzi niciun sunet din living. Înhăţă o felie de şuncă, deşi aceasta nu părea suficientă pentru un pisoi flămând. Dar unui pui de pisică n-aveau cum să-i placă strugurii ori iaurtul... Apoi şi-a amintit că bunica le spusese despre mâncarea preferată a pisicii ei, Poppet: brânza. Elsa rupse o bucată şi înşfăcă una dintre farfuriile despachetate de tata, după care păşi iar în tăcere prin dreptul livingului. Când ajunse la jumătatea treptelor, scara trosni cu zgomot, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că tata era în continuare cufundat în lectură.

În sfârşit, Elsa intră tiptil înapoi în camera ei şi se aplecă să-l caute iar pe pisoi. Acesta încă stătea făcut ghem sub patul ei, lângă perete, iar când o văzu pe fată, se mişcă neliniştit şi se lipi mai tare de zid.

— Ţi-e foame? şopti Elsa. Uite ce am! Îţi place brânza? Sau şunca?

Îi arătă farfuria, apoi rupse o bucată de şuncă şi i-o întinse. Oare i se năzărise ei sau enormele urechi negre ale pisoiului tresăriseră în semn de interes?

— Probabil că încă nu vrei să ieşi, spuse Elsa îngândurată.

Fata se întinse pe burtă, după care îşi strecură încet-încet mâna sub pat. Cu răsuflarea tăiată, pisoiul scoase un mic scâncet de teamă.

— Stai liniştit. Doar îţi las asta aici.

Puse bucata de şuncă pe la jumătatea lungimii patului, nu prea aproape de micuţ. Bietul de el era deja destul de speriat. Pe urmă se trase cu greu înapoi şi îl privi cu speranţă. Oare pisoiul avea să fie îndeajuns de curajos, încât să vină şi să ia mâncarea?

Preţ de o clipă, motănelul se uită bănuitor la bucata de şuncă, dar îi simţi mirosul, era delicios. Măsură distanţa dintre el, hrană şi fată. Fata era foarte aproape... Însă chiar în timp ce se gândea, se trezi că înaintează treptat. Pur şi simplu, era prea flămând ca să mai aştepte. Înfulecă bucata de şuncă, ţinându-şi vigilent ochii aţintiţi asupra fetei. Dacă ea se mişca, putea să ţâşnească înapoi. Însă fata nu se mişcă, rămase absolut neclintită, fără să scoată vreun sunet. Şi mai avea mâncare. Pisoiul o vedea pe farfuria din faţa ei. Mai multă carne şi încă ceva...

Fata îşi mişcă mâna şi motanul se năpusti înspre perete, crezând că voia să-l prindă. Dar ea nu făcea altceva decât să rupă o nouă bucată de şuncă şi s-o aşeze cu grijă pe jos, drept la marginea spaţiului ferit de sub pat. De data aceasta, mai aproape de ea.

Pisoiului îi luă ceva mai mult timp ca să decidă ce să facă, dar mirosul hranei era atât de ademenitor, încât îl făcu să uite de frică. Înaintă încet, pas cu pas, şi înghiţi cea de-a doua bucată. Apoi se aşeză aproape, la vedere, cu ochii spre farfurie. Mai rămăsese multă şuncă. Mai multă decât mâncase deja. Iar chestia cealaltă, orice ar fi fost ea, mirosea la fel de bine, a ceva consistent, sărat, savuros.

Fata şopti ceva pe un ton blând şi întinse mâna spre mâncare, mărunţind chestia aia care mirosea bine şi împrăştiind-o pe podea, chiar în faţa lui. Nu trebuia să scoată decât o lăbuţă de sub adăpostul patului. Doar o lăbuţă.

Pisoiul ieşi puţin câte puţin, cu burtica lipită de podea şi cu umerii lăsaţi, transformaţi în două vârfuri tremurătoare. Îşi scoase iute limbuţa roz şi mătură firimiturile de brânză, iar gustul îl făcu să caşte ochii de încântare. Oare mai era? Se uită cu speranţă la fată, dar îşi lăsă puţin urechile spre spate atunci când ea îi întinse o mână, ţinând drept în palmă chestia delicioasă.

Aşadar, acum trebuia să se ducă foarte aproape...

Mai scoase o lăbuţă şi ieşi la lumina zilei, scuturându-se. Fata era la doi paşi, ţinând atât de ispititor mâncarea în palmă. Dacă se mişca brusc, putea să se repeadă înapoi sub pat, nu? Pisoiul se furişă până lângă ea şi începu să lingă bucăţelele de brânză.

Elsa îşi înghiţi hohotele de râs. Pisoiul o gâdila, mişcându-şi cu atenţie limba peste degetele ei, având grijă să găsească fiecare fărâmă de brânză, cât de mică.

— E bună brânza? murmură fetiţa, dorindu-şi să-l poată mângâia.

Micuţul avea blăniţa moale şi pufoasă, nu netedă şi lucioasă, ca unele pisici negre. Dar poate fiindcă era foarte mic. Limba lui părea de un roz foarte, foarte strălucitor, în contrast cu negrul blănii.

— Ce zici de şunca rămasă? şopti ea cu glas prietenos. S-o rup?

Elsa întinse cealaltă mână şi ridică jumătatea de felie rămasă, dar pisoiul nu mai aşteptă ca ea să desprindă bucăţelele. Se căţără pe genunchiul ei şi înhăţă mâncarea, încercând s-o înghită cu lăcomie pe toată deodată.

Fata rămase nemişcată ca o statuie. Spera ca micuţului să nu i se facă rău, înfulecând în asemenea hal. Probabil că era tare flămând. După ce termină, pisoiul îşi plimbă pe îndelete limba rozalie în jurul botului şi al mustăţilor, ca să se asigure că nu i-a scăpat nimic. Apoi se opri şi se uită cu

precauţie la Elsa, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că stătea aşezat pe ea.

Fata se gândi că micuţul voia s-o zbughească în viteză înapoi spre pat. Îşi frământă îngândurat genunchiul cu lăbuţele, dar nu se urni. În schimb, îşi ridică una dintre lăbuţele din faţă şi începu s-o cureţe atent, ştergându-şi cu ea boticul şi urechile, în vreme ce continua să stea cu un ochi aţintit asupra Elsei.

Fata respiră foarte, foarte încet. Ce putea să facă?

Tocmai se întreba dacă să îndrăznească să mângâie pisoiul, când soneria de la intrare începu să scoată un zgomot puternic şi ascuţit, iar micul animal sări din poala ei, ţâşnind înapoi sub pat. Elsa oftă. De jos se auzi un strigăt slab:

— Fetelor? Poate una dintre voi să deschidă? Eu sunt sub chiuvetă... curge!

Elsa îşi ciuli urechile, sperând să răspundă Sara, dar sora ei continua să asculte muzică, aşa că se grăbi ea să coboare la parter, unde se luptă cu încuietoarea uşii din faţă, cu care nu era obişnuită. Când în sfârşit deschise, pe treapta de la intrare stătea o fată cam de vârsta ei, cu un aer emoţionat. Dădu cu ochii de Elsa şi îi zâmbi.

— Ăăă... bună! Sunt Lilly. Vecina de alături. Te-am văzut un pic mai devreme uitându-te pe fereastră şi m-am gândit să vin să te salut.

Fata îşi răsuci degetele şi o privi cu sfială pe Elsa.

— Ah! Eu sunt Elsa. Tocmai ne-am mutat ieri. Ăă, vrei să...

Se opri brusc. Se pregătea să zică „vrei să intri?”, dar îşi aminti de pisoiul din dormitorul ei.

Misteriosul pisoi, despre care nu ştia nimeni nimic. Elsa făcu ochii mari, cuprinsă brusc de groază. Animăluţul se afla în camera ei, cu uşa deschisă! Se întoarse ca să se uite în lungul scărilor, sperând că totuşi închisese uşa.

N-o închisese.

Muşcându-şi buza de jos, se răsuci din nou către Lilly. Trebuia să scape de ea, înainte ca pisoiul să se hotărască s-o ia la goană. Dacă avea să dispară pe undeva, fără ca Elsa să-l mai vadă vreodată? Sau dacă se aventura în camera Sarei?

— Ăă, îmi pare foarte rău, trebuie să plec, bâigui ea, pregătindu-se să închidă uşa.

— Oh... bine...

În timp ce închidea, Elsa îşi dădu seama că nu procedase frumos, iar fata se putea simţi jignită. Bănuia că fusese un pic cam nepoliticoasă. De fapt, fusese foarte nepoliticoasă. Dar n-avea încotro.

— Era fata de alături, a venit să ne salute, îi strigă ea tatei, după care fugi la etaj şi se aruncă pe jos, lângă pat.

Pisoiul cel negru nu se zărea pe nicăieri.

Capitolul 4

Oare pisoiul ieşise din camera ei? Fata se aşeză în fund şi privi neliniştită în jur. Poate că micuţul se repezise prin uşa deschisă şi urcase înapoi în pod. Ea n-avea voie să intre acolo (tata zicea că podeaua era nesigură), dar putea să meargă şi să bage capul pe uşă...

Un mic foşnet o făcu să se întoarcă şi să-şi arunce ochii spre mormanul de cutii, apoi să scoată un oftat de uşurare. Din cutia cea mai apropiată se iveau două urechi negre care tresăreau.

— Ce faci acolo? întrebă Elsa, apropiindu-se de pisoi.

Acum, că se uita cu atenţie, zărea firavele urme de zgârieturi pe care pisoiul le lăsase pe carton, pe unde se căţărase.

— Încă ţi-e foame? Mai cauţi ceva de mâncare?

Pisoiul se uita fix la ea, iar Elsa era convinsă că micuţul avea un aer plin de speranţă.

— Pot să mă duc şi să-ţi mai aduc, sugeră ea. Ah, doar că acum e tata în bucătărie! S-ar putea să mai aşteptăm puţin.

Uitându-se la urechile acoperite cu smocuri de păr şi la ochii lui aurii, adăugă:

— Mă întreb dacă eşti fetiţă sau băieţel… Nu-mi place să-ţi zic doar „pisi”. Ăă… o să presupun că eşti băiat. Dar dacă îţi spun Pepper, ar putea fi un nume şi de fată, şi de băiat, nu-i aşa?

Pisoiul se căţără peste puloverele împăturite ale Elsei şi scoase un soi de sunet prietenos. Fata înţelese că era, fără îndoială, mult mai puţin timid decât atunci când îl hrănise.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi dau un nume, i-a spus ea, oftând. Nu cred că o să poţi rămâne aici, Pepper, puiule. Tata nu vrea o pisică şi nici Sara. Ea se roagă de o veşnicie să primească un căţel, dar nu cred că o să se întâmple. S-ar putea să-l conving pe tata să ne luăm porcuşori de Guineea, dar deocamdată doar se gândeşte la asta.

Pisoiul păşi poticnindu-se printre pulovere, ca să se apropie mai mult de Elsa, apoi se aplecă, împingându-i

mâna cu o mişcare a capului. Fetiţa făcu ochii mari. Să fi fost doar închipuirea ei? Nu îndrăznise să-l mângâie, căci părea mult prea neliniştit şi speriat. Dar o atinsese el! De bunăvoie!

— Mulţumesc, îi şopti Elsa, întrebându-se dacă micuţul avea să repete gestul.

Pisoiul stătea cu privirea ridicată spre ea, iar acum, în lumina soarelui de iarnă care se revărsa prin fereastră, ochii lui erau aproape complet aurii.

— Nu-mi pasă că tata şi Sara nu vor o pisică, mormăi Elsa.

Acea scurtă atingere a blăniţei lui catifelate schimbase totul. Încă nu-l considera pisoiul ei, dar categoric simţea că ea era omul lui.

— Pur şi simplu, va trebui să-i conving cumva, spuse fata, strâmbând din nas. Doar că... poate nu încă... Tata mai e un pic stresat din cauza mutării şi pun pariu că nici chiuveta aia care curge nu-l face prea fericit. Chiar nu-i un moment potrivit să-i spun că avem un motan.

Îşi duse mâna un pic mai aproape de pisoi, privindu-l cu speranţă. Oare avea s-o atingă din nou?

Urmă un moment de pauză, după care micuţul îşi frecă obrazul de mâna ei, închizând ochii. Şi... da! Se auzi un

mic hârâit şoptit! Elsa îl şi simţea, scuturând tot trupul animăluţului.

Pisoiul torcea.

Fetiţa hotărî că trebuia să-l ţină ascuns pe Pepper vreme de câteva zile, cel puţin. La prânz, le-a spus tatei şi Sarei că lucra la o surpriză de Crăciun şi i-a rugat pe cât posibil să nu intre în camera ei. Tatăl ei s-a arătat foarte mulţumit. Însemna că ea se acomoda cu noua locuinţă.

În seara aceea, stând culcată în pat, Elsa îşi zise că, de fapt, Pepper avea să fie o foarte reuşită surpriză de Crăciun. Putea să înşire nişte beteală pe o zgardă pentru pisici... Îşi mişcă foarte puţin picioarele ca să mai simtă încă o dată pe degete greutatea pisoiului. Nu se aşteptase ca Pepper să doarmă în patul ei, de aceea luase cutia cu pulovere din vârful grămezii şi o aşezase pe duşumea, astfel încât lui să-i fie mai uşor să se caţăre înăuntru.

Elsa se străduise din răsputeri să-şi transforme dormitorul într-un cămin potrivit pentru un pisoi. Întinsese nişte ziare pe podea, în colţul camerei, sperând că el va şti să le folosească în locul unei lădiţe cu nisip, iar la prânz îi spusese tatei că e lihnită, aşadar avea nevoie de un sendviş în plus, cu şuncă şi caşcaval. Luase o farfurie de

plastic pentru picnic şi un castronel în care să-i pună apă lui Pepper. Avea să fie complicat să ducă mâncare pe furiş la etaj, dar tata încă era ocupat cu aranjatul tuturor lucrurilor. Mai degrabă Sara putea să observe ceva, nu el.

Elsa îşi petrecuse toată după-amiaza încercând să-l cunoască mai bine pe pisoi. Stătuse o veşnicie să-l hrănească, dându-i sendvişul bucată cu bucată, deşi el strâmbase din nas la vederea pâinii. Apoi rostogolise împrejurul lui un ghemotoc de hârtie, ca el să-l fugărească, şi îi fluturase prin faţă o bucată din panglica spiralată pe care Maisie o folosise ca să-i împacheteze cadoul de rămas bun. Panglica se legănase în sus şi în jos, ca o lungă buclă lucioasă, iar micuţul se repezise spre ea cu salturi uriaşe. ⍰Elsa bănuia că, de câteva ori, el îşi atinsese, ba chiar îşi depăşise înălţimea).

— Tu ai fraţi sau surori? îl întrebă ea râzând, în vreme ce pisoiul se îndepărta cu paşi apăsaţi, ţinând panglica între dinţişorii lui ascuţiţi.

Probabil că îi lipseau frăţiorii cu care să se joace. Probabil că îi era mereu dor de ei, realiză Elsa cu tristeţe. Şi de mama lui, la fel.

Înainte să meargă la culcare, fetiţa îl puse pe Pepper în cutia cu pulovere, însă el coborî imediat şi se aşeză lângă patul ei. Când Elsa se băgă în aşternut, micuţul se căţără după ea, înfigându-şi ghearele într-un colţ de pilotă care atârna peste margine; o vreme păşi curios prin pat înainte de a se încolăci la picioarele ei.

Fata se ridică în fund, încercând să vadă pisoiul. Blana lui neagră dispărea complet în întuneric, aşa că nu putu să distingă decât silueta lui rotunjită. Însă îl simţea.

— Cum de ai ajuns tu să stai singur în pod? se întrebă ea din nou, dar singurul răspuns a fost răsuflarea lui abia auzită.

Întinzându-se la loc, Elsa reflectă la ziua care tocmai se încheiase. Singurul lucru foarte neplăcut fusese durerea ivită pe chipul lui Lilly atunci când îi spusese că trebuie să plece. Poate că s-ar fi cuvenit s-o lămurească? Dar nu putea să-i explice cu adevărat ce se întâmplase, nu? Abia o întâlnise. Nu putea să-i încredinţeze un secret enorm, când nici n-o cunoştea.

Totuşi, Lilly păruse tare supărată. Fusese foarte drăguţ din partea ei să vină să o salute. Elsa oftă. Oare ar putea să

meargă să-i explice? Ar fi ciudat, dar dacă nu făcea ceva, urma să fie nevoită să trăiască ani şi ani lângă cineva care ar fi considerat-o răutăcioasă. Ba poate că aveau să meargă la aceeaşi şcoală. Dacă Lilly urma să le spună tuturor că noua ei vecină e neprietenoasă? Elsei i se strânse stomacul de groază.

— Trebuie să fac ceva, murmură ea somnoroasă, cu nasul în pernă. Mâine. O să mă gândesc mâine la asta. Noapte bună, Pepper!

Pisoiul pufni şi deschise un ochi. Fata se tot foia în pat, însă era caldă şi nu se fâţâia la fel de mult ca ceilalţi pisoi din cutie. Micuţului îi plăcea să aibă burtica plină, cu toate că îi lipseau laptele mamei şi alinarea pe care o simţea atunci când se cuibărea lângă ea, hrănindu-se de la sânul ei. Încă se întreba unde dispăruseră mama şi toţi frăţiorii lui, dar strania senzaţie că se pierduse nu mai era atât de apăsătoare ca înainte.

Pisoiul se întinse cât era de lung, frământă pilota cu lăbuţele, apoi începu să umble cu paşi mari prin pat, clătinându-se când trecea peste gâlmele şi adânciturile din aşternut. Fata dormea buştean, respirând domol, cu părul ei lung împrăştiat pe pernă. Motanul se jucă uşor cu el, atingându-l cu lăbuţa, iar ea mormăi ceva în somn, dar nu se trezi.

Pisoiul se uită gânditor la marginea de sus a pilotei, pe care copila şi-o trăsese strâns peste umeri. Dedesubt s-ar fi simţit cât se poate de confortabil. Micuţul ridică puţin

aşternutul cu nasul şi se strecură sub el, cuibărindu-se lipit de trupul fetei.

La căldură. Sătul. Somnoros.

Era bine.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Elsa se trezi cu o senzaţie de bine. Încă nu învăţaseră cum să folosească instalaţia de

încălzire din noua lor casă, iar caloriferele erau ori îngheţate, ori foarte fierbinţi, fără vreo cale de mijloc, aşa că în prima noapte fusese ger în camera ei. În mod evident, tata descoperise cum să convingă caloriferele să facă ce li se cerea, se gândi cu încântare fetiţa pe jumătate adormită.

În clipa aceea, ceva se mişcă lângă bărbia ei şi auzi un mic sforăit. Pepper era lângă ea sub pilotă, culcat pe spate, cu lăbuţele pe burtică şi cu ochii strâns închişi. Elsa fu nevoită să-şi pună o mână peste gură ca să nu izbucnească în râs şi să-l trezească pe pisoi.

— Eşti cea mai bună pernuţă caldă din lume! îi şopti ea, gâdilându-l cu blândeţe sub bărbia pufoasă. Sunt tare norocoasă! Ieri-dimineaţă, când m-am trezit, nici prin cap nu-mi trecea că o să am un pisic în dormitor.

Pe urmă oftă. Tocmai îşi amintise de Lilly, vecina de alături. Trebuia să facă ceva în privinţa ei. Oare să meargă la ea şi să-şi ceară scuze? Însă ar fi însemnat să-i vorbească lui Lilly despre Pepper şi încă nu era sigură că voia s-o facă... Dacă Lilly avea să le zică părinţilor săi, iar ei îi spuneau tatei? Tot frământându-se, fata aproape că se ridică în fund, iar pisoiul scoase un suspin şuierat, deschise pe jumătate un ochi şi se uită urât la ea.

— Scuze! şopti Elsa. Stai liniştit. Culcă-te la loc!

Pe sub pilotă, animăluţul se căţără pe burta ei şi se încolăci într-un mic ghem negru, cu spatele către ea.

— Tocmai am fost pusă la punct! murmură Elsa. Îmi pare rău, puiule! Dar tot nu ştiu cum o s-o scot la capăt cu Lilly. Aş putea oare s-o conving să-mi promită mai întâi că n-o să spună nimănui? Dar nu sunt sigură că vreau să mă duc acolo. Ar fi prea ciudat...

Elsa oftă, aruncându-şi privirea înceţoşată prin cameră cu gând să se îmbrace. Oricum, era încă puţin prea devreme pentru o vizită. Apoi fata clipi cu ochii la panoul aranjat doar pe jumătate, în jurul căruia zăceau împrăştiate scrisori şi fotografii.

— Aş putea să-i scriu o scrisoare lui Lilly! zise ea, înseninându-se un pic. Aş putea să-i scriu şi să-i explic că n-am vrut să fiu neprietenoasă, numai că eram în toiul despachetatului...

Pisoiul se întoarse, o privi peste umăr, căscă zdravăn şi se culcă la loc. Fata se frecă la ochi.

— Da, ştiu, nu-i o scuză grozavă. Dar alta mai bună n-am...

Era foarte bine că se hotărâse să scrie scrisoarea, dar Elsa descoperi că nu-i uşura sarcina de a compune mesajul. Cum să-i explice ea unei persoane cu care vorbise doar o

clipă faptul că regreta că păruse nepoliticoasă, însă avea un secret foarte important şi nu ştia precis în cine să se încreadă? Până la urmă, scrise:

Dragă Lilly,

Sunt Elsa, vecina de alături. Îmi pare rău că ieri am fost un pic ciudată şi neprietenoasă. Chiar aş vrea să mai stau de vorbă cu tine. A trebuit să plec, pentru că eram ocupată să despachetez totul. Mi-ar plăcea să fim prietene, dacă şi tu vrei.

Elsa

Micuţa reciti biletul oftând. Lilly ori avea să parcurgă scrisoarea şi apoi să vină în vizită pentru ca Elsa să poată discuta cum trebuie cu ea, ori avea să refuze să mai vorbească vreodată cu fata ciudată din vecini.

Oferindu-se să dea o mână de ajutor, Elsa luă un morman de ambalaje cu care tata nu mai avea ce face şi îl duse afară, la pubela destinată materialelor reciclabile, apoi se repezi până la uşa vecinilor ca să strecoare scrisoarea prin fanta pentru corespondenţă. O auzi căzând cu un pocnet pe duşumea, moment în care îşi încrucişă cu nădejde degetele.

— Cum merge cu surpriza ta de Crăciun? o întrebă tata atunci când fata se întoarse în casă.

Elsa îl privi cu nedumerire preţ de câteva clipe, după care îşi aminti pretextul pentru care îşi petrecea atât de mult timp în camera ei.

— Ăă... merge, murmură ea. Totuşi, nu sunt sigură că ţie şi Sarei o să vă placă...

— Eu sunt convins că o să ne placă.

Tata o luă de după umeri şi o sărută în creştetul capului.

— Mă bucur foarte mult că eşti un pic mai fericită, Elsa. Zău că mă bucur!

Micuţa se grăbi să urce în camera ei, căci se simţea vinovată. Era grozav că misterul din noua lor casă se

dovedise a fi un pisoi, dar îşi dorea să nu fi fost nevoită să-l mintă pe tata. Şi oare când avea să-i mărturisească adevărul? Fusese sinceră când îşi propusese să i-l arate pe Pepper tatei „atunci când el n-o să mai fie aşa de ocupat cu mutarea”, însă îi venea greu să-şi dea seama când avea să se întâmple acest lucru.

Pepper veni în fugă spre ea cu un aer plin de speranţă, iar Elsa izbucni în râs. Pisoiul se apucă să danseze pe lângă tălpile ei, frământându-i picioarele cu lăbuţele din faţă şi prefăcându-se drept cel mai flămând motănel din câţi au trăit vreodată.

— Probabil că ţi-e foame, oftă Elsa privindu-l încruntată. Bănuiesc că ma-ma ta te hrănea oricând voiai. Pisoii în creştere au nevoie de multă mâncare, şi tu cu siguranţă eşti în creştere. Sunt convinsă că te-ai făcut mai mare decât erai ieri. În orice caz, mai rotund la burtică. E în regulă, uite, tata ne răsfăţă şi ne-a pregătit sendvişuri cu şuncă.

Fata scoase jumătatea de sendviş pe care o înfăşurase într-un şerveţel şi o pitise în buzunar.

— Tata a pus ketchup pe el înainte să apuc să-l opresc, aşa că sper să-ţi placă.

Dar pisoiul nu se arătă îngrijorat. Ochii lui enormi, verzi-aurii, stăteau aţintiţi asupra sendvişului de parcă niciodată n-ar mai fi văzut ceva atât de palpitant.

Elsa îl hrăni încet, bucată cu bucată, temându-se că altfel ar înfuleca totul deodată şi i s-ar face rău. Dar tocmai când se pregătea să-i întindă ultima porţie, pisoiul întoarse capul în altă parte, mişcând brusc din urechi.

— Ce e? şopti fetiţa. Auzi ceva? Probabil e doar Sara, în camera de alături.

Dar motanul se uita către fereastra dormitorului ca şi când ar fi fost convins că se întâmpla ceva afară. Şi, dacă se gândea mai bine, Elsa auzea şi ea ceva. Un răpăit. Să fi fost o pasăre care ţopăia pe acoperiş? Curioasă, îşi aruncă ochii pe geam, însă nu văzu nimic. Apoi răpăitul a reînceput, clar şi ascuţit. Îşi dădu seama că venea dinspre casa vecină, de la fereastră. Cineva bătea în geam.

Elsa deschise fereastra, luptându-se un pic cu mânerul înţepenit, şi se aplecă în afară ca să vadă cine era. Cele două clădiri alăturate nu fuseseră construite chiar la fel, aşa că geamul Elsei dădea spre grădină şi avea sub el o bucată de acoperiş în pantă, în vreme ce casa vecină ieşea puţin în afară şi avea o fereastră pe zidul lateral.

Am primit
biletul tău.
Chiar ăi foar
groaznică ieri!

De sticla acelei ferestre stătea lipită o foaie de hârtie, în spatele căreia Elsa o zări pe Lilly, uitându-se cu atenţie către ea. Am primit biletul tău. Chiar ai fost groaznică ieri! scria pe foaie.

Elsa tresări. S-a zis cu încercarea ei de a se împrieteni! Rupse o bucată de hârtie din carnetul de pe birou şi scrise în grabă, cu litere mari: Îmi pare foarte rău. O ridică în dreptul geamului, ca să i-o arate lui Lilly, după care dispăru iar în interior şi scrise N-am vrut, pe spate.

O privi pe fetiţa de vizavi, rămasă în cadrul ferestrei. Nu părea foarte impresionată. Îşi muşca buza de jos şi se încrunta la Elsa, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să zică.

Elsa era atât de ocupată s-o urmărească pe Lilly, încât aproape că nu observă râcâitul de gheruţe de lângă cotul ei. Un smoc de blăniţă moale îi atinse în treacăt mâna, şi pisoiul negru, tare curios, îşi puse lăbuţele din faţă pe marginea geamului, apoi se aplecă în afară, adulmecând frigul iernii.

Elsa scoase un ţipăt, iar Pepper se întoarse surprins către ea, moment în care lăbuţele lui au început să patineze pe rama alunecoasă. Micuţul îşi lipi urechile de ceafă şi începu să sâsâie îngrozit, zgâriind nebuneşte lemnul vopsit.

— Pepper! strigă fata şi încercă să-l prindă.

Era ca şi cum s-ar fi străduit să apuce apa ori nisipul. Pisoiul se zvârcolea şi se răsucea, iar Elsa îşi juli încheieturile în ţiglele de pe acoperiş tot încercând să-l prindă. În cele din urmă, se retrase de lângă fereastră, gâfâind. Pepper stătea cuibărit în puloverul ei, iar ea îi simţea inimioara bătând cu putere pe sub coastele mici şi subţiri.

— E în regulă, îi şopti fetiţa, cu glas tremurător. E în regulă. Oh, vai! Credeam că o să aluneci până jos.

Atunci se auzi un ropot frenetic venind dinspre fereastra de vizavi şi Elsa făcu ochii mari. Se terminase cu secretul ei!

Pe foaia din geam stătea scris: Eşti bine? Dar Lilly smucea de zăvorul ferestrei şi, sub ochii Elsei, fata reuşi în sfârşit să o deschidă.

— Te-ai rănit?

— Ăă... Sunt un pic zgâriată. Nu de Pepper... de ţigle.

— Aşa îl cheamă? Pepper?

— Da... dar, te rog, nu le spune părinţilor tăi. Nu-i al meu. Adică, nu tocmai. E un secret, un fel de mister... Ah, şi nici nu striga prea tare! Sora mea stă chiar în camera de alături.

Lilly se încruntă iar. Pică pe gânduri, după care spuse:

— Bine... Uite ce e, pot să vin la tine?

Epuizat, Pepper stătea tolănit în poala Elsei. Toată dimineaţa fugărise bucăţi de panglică şi o pană săltăreaţă împreună cu Elsa şi cu cealaltă fată, iar după prânz, Elsa îi construise din cutii o cursă cu obstacole. Acum îi trebuia un pui de somn. I se părea că şi Elsa era obosită. Dar fericită. Simţea asta în mângâierile ei lente şi gingaşe, pe deplin relaxate.

Pisoiul căscă, deschizând gura atât de larg, încât îşi întinse muşchii din jurul fălcilor, apoi frământă cu lăbuţele blugii Elsei ca să-i facă exact cât trebuie de confortabili. Se lăsă în jos, întinzându-se pe piciorul fetei. Era foarte moale şi lui îi era foarte somn.

În clipa următoare, deschise brusc un ochi şi lăsă urechile pe spate, iar Elsa scoase un ţipăt, în vreme ce uşa se dădu de perete. Speriat, Pepper sări din poala ei şi ţâşni sub pat, ascunzându-se în siguranţa întunericului. Pentru o secundă se lăsă tăcerea, după care se auzi un urlet din pragul uşii. Pisoiul se ghemui şi mai în spate.

— Ce-a fost ăla? Un şobolan?

— Nu, Sara! Nu fi răutăcioasă!

— Ai... ai un şobolan la tine în dormitor! Ştiam eu că e ceva! Mi s-a părut că aud râcâit de gheare!

— Nu-i un şobolan!

Pepper se lipi de zid, căci auzea zgomot de paşi. Nu-i plăcea persoana aia gălăgioasă, cu voce ascuţită. Fata care se jucase mai devreme cu el fusese blândă şi liniştită, ca Elsa. Şi amândouă îi dăduseră brânză, care, fără îndoială, era mâncarea lui preferată. Micuţul se uită îngrijorat cum fâşia de lumină de la marginea patului se întunecă şi două feţe se apleacă pentru a privi dedesubt: Elsa şi persoana gălăgioasă.

— Elsa... de unde ai un pisoi?

Capitolul 6

Elsa se trase de lângă pat şi oftă.

— Mai bine să-l lăsăm în pace un pic. L-ai speriat urlând în halul ăla!

Îi aruncă o privire acuzatoare surorii ei, care îşi dădu ochii peste cap.

— Nu poţi să dai vina pe mine, Elsa! N-am văzut chestia aia decât o secundă şi chiar arăta ca un şobolan care se repede sub pat. Ştii că-i urăsc.

— De când sunt şobolanii negri, cu cozi pufoase? întrebă Elsa. Nu seamănă deloc cu un şobolan. Şi nu-i mai spune „chestia aia”. E un motan. Cel puţin, aşa cred.

— Dar, Elsa, de unde l-ai luat? întrebă Sara, încruntându-se. El e surpriza secretă de Crăciun? Pentru că tata n-o să vrea un pisoi de Crăciun, ţi-o zic de pe acum!

— Nu l-am luat intenţionat, spuse încet Elsa, încercând să-şi dea seama cum ar fi putut să explice. Ştii zgomotele alea ciudate pe care ziceam că le aud? Râcâitul din pod?

— Era pisoiul?

— Îhî! încuviinţă fetiţa, dând din cap. Şi pe urmă l-am găsit la mine sub pat. Îi place acolo, cred că se simte în siguranţă.

— L-ai ţinut ascuns la tine în cameră?

Sara părea aproape şocată.

— Doar de ieri, de la micul dejun.

Elsa îi zâmbi surorii sale.

— Azi-noapte a dormit la mine în pat. Oh, şşt! Cred că iese.

Ţinându-şi răsuflarea, cele două îl urmăriră pe pisoiul cel negru cum înaintează tiptil. Micuţul se opri drept la marginea patului, uitându-se bănuitor către Sara.

— Nu-ţi fie frică! îi şopti Elsa. Haide... haide, Pepper...

— I-ai dat un nume!

Sara clătină din cap.

— Of, Elsa! Tata nu o să te lase să-l păstrezi...

— Poate că o să mă lase, zise Elsa cu încăpăţânare, în vreme ce Pepper îşi freca prudent capul de blugii ei. Habar n-ai.

— E foarte drăguţ, recunoscu Sara. Pot să-l mângâi?

— Nu ştiu...

Elsa îl privi cu îndoială pe pisoi.

— Eu a trebuit să-l ademenesc cu mâncare ca să iasă de sub pat, dar acum e mult mai puţin timid ca înainte. Poate dacă ne aşezăm pe podea şi stăm nemişcate, o să aibă destul curaj şi o să vină mai aproape.

Sara a dat din cap, şi cele două fete s-au aşezat pe jos, rezemate de patul Elsei. Pepper le urmări preţ de câteva clipe, după care se căţără pe blugii Elsei şi se uită gânditor la sora ei.

— Poate că pentru un pisoi, noi două mirosim oarecum la fel, nu? şopti Elsa.

Cu toate că-şi dăduse ochii peste cap, Sara zâmbea, iar când Pepper şi-a aşezat cu precauţie o lăbuţă pe piciorul ei, radia de fericire. Pisoiul oftă, după care se prăbuşi peste picioarele lor întinse, ca o jucărie pufoasă şi pleoştită.

— Va trebui să-i spui tatei, zise Sara, gâdilându-l sub bărbie pe pisoiul somnoros.

— Am putea să mai aşteptăm un pic? o rugă Elsa. Dacă zice că nu putem să-l păstrăm? Nici două zile n-au trecut de când am un pisoi. Nu pot să renunţ încă la el.

Fata se întinse pentru a-şi trece un deget peste căpşorul catifelat al lui Pepper.

— Ţie nu ţi-ar plăcea să-l păstrăm? adăugă ea, pe un ton ademenitor.

— Păi... da... e superb, admise Sara. Eu l-am întrebat din nou pe tata despre un câine, dar nu cred că o să spună da. Nu vrea să lase un câine singur acasă, cât timp noi suntem la şcoală şi el e la muncă. Dar un pisoi nu l-ar deranja aşa de tare, nu?

— Nu. Exact! spuse Elsa nerăbdătoare. Ar fi un animal de companie perfect! Deci mă ajuţi să-l conving pe tata? Pepper ar fi motanul familiei, nu doar al meu.

Sara îşi îndreptă ochii către uşa dormitorului, iar Elsa îşi dădu seama că sora ei căzuse pe gânduri. Pe chipul ei se iviră cute de încruntare, apoi licăririle unui surâs.

— Bine. Dar cred că ar trebui să-i spunem imediat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După părerea mea, n-o să se bucure că l-ai ţinut ascuns pe Pepper.

Elsa oftă. Sperase să mai aştepte puţin, până când se instalau cu adevărat în casă, iar tata avea să fie mai puţin stresat din pricina mutării. Însă ştia că Sara avea dreptate.

— Hai să mergem jos! spuse ea, rostind lent cuvintele. Tata zicea că o să facă nişte schimbări online, adresa şi altele. Mai spunea şi că o să fie foarte plicticos. S-ar putea să aibă nevoie de o pauză.

— Ia tu pisoiul!

Sara îl ridică grijulie pe Pepper din poala ei.

— E al tău, mai întâi de toate. Dar sigur o să-i spun tatei că şi eu sunt de părere să-l păstrăm.

Cele două surori coborâră încet la parter, Elsa ţinând motănelul cuibărit în puloverul ei. Spera doar ca tata să fie în toane bune.

— Nu se poate să fi venit deja după o gustare, bombăni tata, când fetele au intrat în bucătărie.

Stătea încruntat la laptopul lui, iar Elsa fu cât pe ce să iasă cu spatele din cameră, gândindu-se că poate ar fi bine să revină mai târziu.

— Nu vrem o gustare, zise Sara, punând o mână pe spatele surorii ei şi împingând-o un pic în faţă. Elsa a aflat de unde veneau zgomotele alea ciudate.

Tata îşi ridică privirea.

— Oh, nu... un şobolan?

Atunci îl văzu pe Pepper clipind somnoros în braţele Elsei.

— Un pisoi?

— Probabil că era în pod, explică Elsa.

— Doar n-ai urcat acolo, nu-i aşa? o întrebă îngrijorat tata. Podeaua aia e şubredă, Elsa, e periculoasă!

— Nu, pe cuvânt! Pepper a coborât. L-am găsit sub patul meu.

— Pepper? se încruntă tata. Deci bănuiesc că nu l-ai descoperit chiar adineauri, dacă are un nume.

Elsa îşi lăsă ochii în podea şi murmură:

— S-a întâmplat ieri-dimineaţă. Tu erai ocupat... N-am vrut să te deranjez...

— Of, Elsa... oftă tata. Probabil că e lihnit.

— L-am hrănit cu brânză şi sendviş. Mai ţii minte că bunica zicea cât de mult îi plăcea brânza lui Poppet? De acolo mi-a venit ideea.

— Tot ea zicea şi că, dacă mânca prea multă, Poppet vomita pe toată canapeaua, îi atrase atenţia tata, cu un aer furios. Măcar i-ai dat ceva de mâncare. Dar de unde a venit pisoiul? Eu asta vreau să ştiu. Nu se poate să fi stat în pod de unul singur.

Apoi bărbatul făcu ochii mari.

— Mai sunt şi alţii acolo, sus? Mama lui, poate?

— Nu i-am auzit, răspunse Elsa, scuturând din cap.

Nu-i dăduse prin gând să urce şi să se uite.

— Cred că era complet singur.

Tata se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să merg şi să controlez. Voi două staţi aici, vă rog! Sub nicio formă nu vreau să vă apropiaţi de găurile alea din podea.

În timp ce tata dispăru la etaj, Elsa se uită urât la sora ei.

— Tata pare foarte morocănos. N-ar fi trebuit să-i spunem acum, a fost o idee foarte proastă.

— N-a zis „nu”, a subliniat Sara. S-ar putea să fie bine.

Întinse o mână şi-l gâdilă pe Pepper sub bărbie.

— Când o să se întoarcă, trebuie să faci cea mai drăgălaşă mutră de care eşti în stare, spuse ea. Haide, pisi! Acum e momentul să-l vrăjeşti pe tata!

Capitolul 7

Tata reveni la parter, zicând că nu mai era nicio pisică sus, dar că s-ar putea să fi văzut culcuşul lui Pepper.

— Şi miroase cam urât acolo, adăugă el, încruntându-se. Presupun că nu-i învăţat să nu-şi facă nevoile prin casă.

Sara se strâmbă, dar Elsa scutură din cap.

— Am pus nişte ziare la mine în dormitor, tată. A făcut treaba mică pe ele, ca şi cum ar fi ştiut ce înseamnă. Ba chiar o dată a făcut şi treaba mare pe ziar. Azi-dimineaţă am dus totul afară, la pubela cu roţi şi am pus alte ziare pe jos.

— Presupun că asta e ceva.

Tata oftă.

— Dar trebuie să aflăm al cui e, Elsa. Nu putem să-l adoptăm pur şi simplu.

— Nu putem? întrebă fetiţa pe un ton rugător. E foarte cuminte, tată! E aşa de dulce şi de prietenos! Şi Sara îl place.

Îi trase un cot surorii ei mai mari, iar aceasta încuviinţă dând din cap.

— Eu cred că ar fi bine să-l păstrăm. E drăguţ, tată. Uite, încearcă să-l mângâi.

— Tu parcă îţi doreai cu disperare un câine!

Sara oftă.

— Ştiu. Dar ai dreptate, n-ar fi corect faţă de el, din moment ce noi suntem plecaţi toată ziua de acasă. Pisicile se supără mai puţin decât câinii atunci când sunt lăsate singure. De o pisică am putea să avem grijă fără probleme.

Tata scutură din cap.

— Abia ne-am mutat, Sara! Avem destule pe cap şi fără o pisică.

Elsa înghiţi în sec. Sperase din suflet că tata o să-l îndrăgească pe micul Pepper, că măcar o să se gândească să păstreze pisoiul. Cum putea să spună pur şi simplu „nu”?

Tata inspiră adânc.

— O să iau legătura cu doamna Bell, femeia care a locuit aici, şi o să văd dacă ea ştie ceva. Cu siguranţă cineva îl caută. Poate că are stăpâni care-şi doresc foarte mult să-l primească înapoi.

Elsa gâdilă motănelul sub bărbie şi nu mai zise nimic. Dacă fuseseră în stare să lase un pisoi atât de mic să se rătăcească şi să rămână de unul singur într-un pod, atunci stăpânilor lui Pepper n-ar trebui să li se permită să-l ia înapoi.

Lilly se aplecă mai mult peste marginea patului Elsei şi făcu să salte jucăria împodobită cu o pană pe care o făcuse pentru Pepper. Venise cu ea în acea dimineaţă şi întrebase timid dacă ar putea să-i ofere un cadou pisoiului. „Bineînţeles”, îi spusese Elsa. O plăcea mult pe Lilly şi se bucura că lăsase scrisoarea la uşa ei.

Lilly promisese că ea, mama sa şi Taylor, fratele ei mai mic, aveau să vină în vizită la Elsa şi la tatăl ei în prima zi de şcoală. Şi că va avea grijă ca toţi s-o cunoască pe Elsa. Ba mai spusese şi că, în pauza de prânz, Elsa putea să stea la masă cu ea şi cu două dintre prietenele ei. Elsa era deja mai puţin îngrijorată în legătură cu noua ei şcoală.

— Cum era doamna Bell? întrebă fetiţa. Tata a sunat ieri acolo unde locuieşte ea acum, dar doamna Bell dormea. Cei cu care stă îi vor transmite să-l sune înapoi, pentru ca el s-o poată întreba despre Pepper.

Elsa oftă.

— Măcar asta înseamnă că putem să-l mai ţinem o zi.

— Era de treabă, zise Lilly cu glas domol, uitându-se la vecina ei. Mă rog, n-o vedeam prea des. Mama spune că era fragilă şi nu se simţea foarte bine. Dar dacă o întâlneam, mereu ne saluta şi zâmbea, ţinea minte cum ne cheamă pe mine şi pe Taylor.

— Deci... nu părea genul de om care să abandoneze un pisoi într-o casă goală?

— Nu! În niciun caz.

Lilly părea îngrozită.

— Asta crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Pur şi simplu nu ştiu pe unde a intrat Pepper, dacă a venit din altă parte. E un pisoi aşa de mic, încât mă mir şi că a reuşit să coboare pe scara din pod. Cum să se fi strecurat în casă de unul singur?

Lilly dădu din cap.

— Cred că ai dreptate. Deşi, de fapt, doamna Bell avea o pisică. N-o vedeam aproape niciodată, era foarte timidă. Dar odată, pentru că ieşise în faţa casei, doamna Bell ne-a

spus că o cheamă Jemima şi că e o pisică de pe stradă, care a apărut în grădina ei. Poate că Pepper e puiul Jemimei!

— Se leagă, nu? Elsa părea nedumerită. Totuşi, nu văd cum ar putea o persoană atât de drăguţă să lase în urmă un pisoi. Dacă tata o să-i dea telefon şi ea o să spună că-l vrea înapoi pe Pepper, nu sunt sigură că ar trebui s-o lăsăm să-l ia.

— Şi ce-o să faceţi? întrebă Lilly, răsucindu-se şi uitându-se cu îngrijorare la Elsa.

Fata îşi lăsă umerii în jos.

— N-am idee. Dacă tata zice că Pepper e al ei, cred că trebuie să i-l dăm înapoi.

Tata se încruntă la Elsa.

— Uite ce e, îmi dau seama că nu vrei să vii...

— Nu-i vorba de asta! Nu cred că ar trebui să ne ducem deloc, mormăi fata drept răspuns. L-a abandonat!

— Nu ştim asta, Elsa. Ascultă, când am vorbit la telefon, doamna Bell nu părea că se simte bine, iar când i-am spus despre Pepper s-a necăjit tare. A întrebat dacă am putea să venim în vizită şi eu i-am zis că da. Aşa că ne ducem!

— Dar de ce l-a lăsat în urmă? strigă Elsa furioasă. E aşa de trist! Dacă el n-ar fi coborât din pod şi nu ne-ar fi găsit, ar fi murit de foame.

— Sunt sigur că există vreun motiv, spuse tata. Ştiu că pare ciudat. Totuşi, cred că ar trebui s-o lăsăm să ne explice. După voce, era tare supărată, Elsa! Sincer, nu cred că l-a abandonat intenţionat. În orice caz, dacă mergem s-o vedem, ne va spune chiar ea, nu?

— Hai, Elsa! Sora ei o luă în braţe şi îi şopti la ureche: Nu te mai certa! Trebuie să ducem în continuare muncă de lămurire cu tata, ca să ne lase să-l păstrăm pe Pepper. Nu ajuţi deloc!

Elsa îşi trase haina pe umeri. Se bucura că Sara nu-şi pierduse speranţa, însă ea nu credea că o să meargă. Tata părea ferm hotărât să găsească adevăratul cămin al pisoiului. Fetiţa îşi scoase fularul din coşul de lângă uşă, iar Pepper se repezi la franjurile care atârnau. Elsa nu se putu abţine să zâmbească, deşi drăgălăşenia lui o făcea doar să regrete şi mai mult că era pe cale să-l piardă.

— Nu, nu poţi să-l iei tu, caraghiosule, am nevoie de el! Oh, Sara, uite!

Cu un aer neabătut, Pepper se căţăra pe fular, punând câte o lăbuţă în faţa celeilalte. Tata scutură din cap.

— Cred că vrea să vină cu tine. De data asta nu, pisoiule. Tu trebuie să rămâi aici.

Bărbatul ridică fularul, cu tot cu Pepper, şi încercă să desprindă ghearele motanului din ţesătura din lână, în vreme ce animăluţul scâncea supărat.

— Nu, nu te agăţa din nou... Poftim! Hai, pisi, înapoi în cutia ta!

Tata îl duse pe Pepper în bucătărie şi îl puse în lădiţa din carton găsită de Sara. Căptuşită cu un prosop vechi, aceasta devenise un bun culcuş temporar pentru o pisică. Apoi tata se întoarse în grabă pe hol.

— Bine, fetelor, să ne grăbim! Să ieşim înainte să ne prindă din urmă!

Le zori afară pe Elsa şi pe Sara, după care închise uşa.

Pepper se încurcase în faldurile prosopului, poticnindu-se să iasă din cutie şi mieunând îngrijorat. Unde plecau? De ce nu-l luau şi pe el? Elsa îl mai lăsase uneori singur în camera ei, dar acum simţea că era altfel. Dispăruseră toţi trei, iar casa părea rece şi tăcută.

Dincolo de uşa cea mare mirosea ciudat şi un pic înfricoşător. Nu voia să meargă afară, însă îşi dorea şi mai puţin să fie lăsat în urmă. Toţi plecaseră şi îl abandonaseră, întocmai cum făcuseră mama lui şi ceilalţi

pisoi. Pepper se opri în dreptul uşii din faţă şi începu să miaune agitat, strigând-o pe Elsa ca să vină să-l găsească. Ba chiar zgârie uşa cu ghearele, sperând că ea se va deschide, astfel încât să poată fugi pe urmele fetei. A tot lovit şi a tot zgâriat până când şi-a rănit lăbuţele, în timp ce urla fără încetare. De ce plecaseră? Unde erau? Unde era mama lui?

În cele din urmă, se prăbuşi pe preşul de la intrare, strângându-şi ghem trupşorul pleoştit şi vârându-şi sub piept lăbuţele care îl dureau. Era foarte obosit şi foarte înfrigurat. N-avea lângă cine să se cuibărească. Cu răsuflarea întretăiată, Pepper îşi ascunse nasul în blăniţa moale şi pufoasă de pe piept.

Era prea mic ca să priceapă că, uneori, oamenii se întorc.

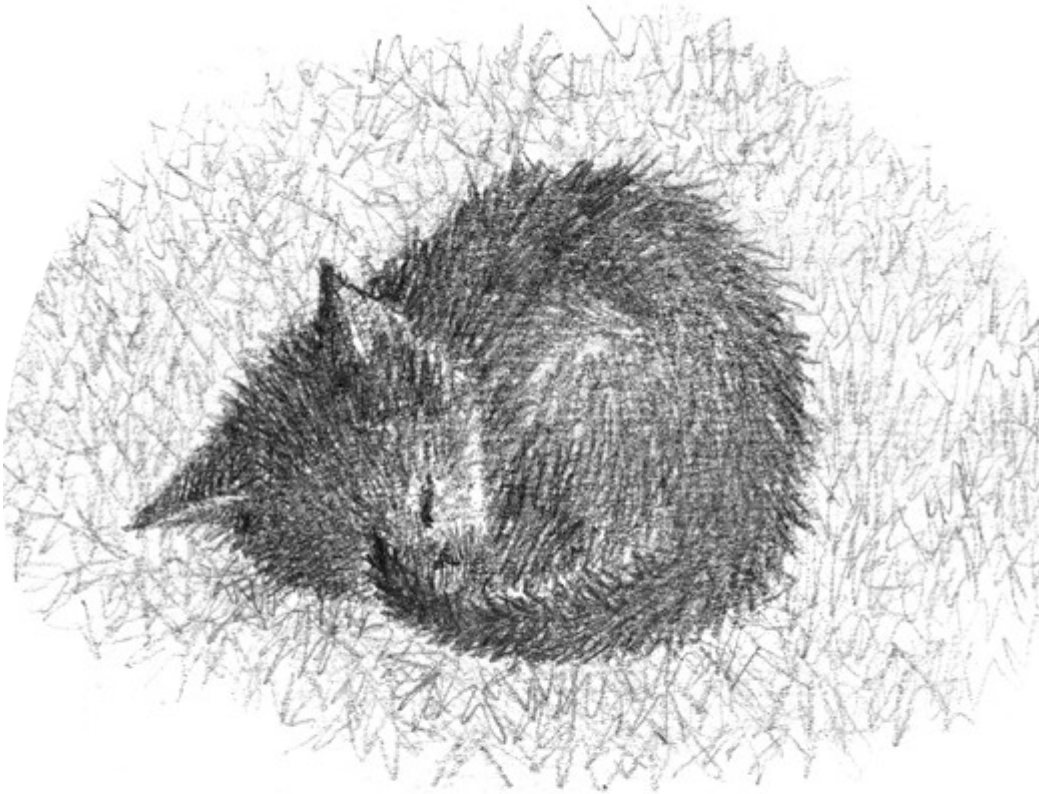

Capitolul 8

Elsa îi urma pe tata, pe Sara şi pe îngrijitoare prin salon. Nu-şi dăduse seama că doamna Bell se mutase într-un centru de îngrijire. Deşi Lilly îi spusese că femeia era foarte slăbită.

Îngrijitoarea se aplecă lângă o bătrână aşezată într-un fotoliu şi o atinse uşurel pe braţ.

— Doamnă Bell? Au venit în vizită domnul Parsons şi fiicele lui.

— Oh!

Doamna Bell clipi ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormită, apoi îşi ridică ochii spre cele două fete şi tatăl lor.

— Oh, vă mulţumesc că aţi venit! Vă rog, aduce-ţi scaune, luaţi loc!

Tatăl trase nişte scaune şi se aşezară, privind-o oarecum stânjeniţi pe bătrâna femeie. Nimeni nu prea ştia ce să spună. Elsa era puţin uimită că doamna Bell părea atât de bolnavă şi slăbită. Oare cum se descurcase să trăiască în casa lor (deja începea s-o considere cu adevărat casa lor), cu toate scările alea? Poate de aceea îl lăsase pe Pepper în urmă? Pur şi simplu nu se simţise îndeajuns de bine încât să aibă grijă de el? Totuşi...

— Am fost atât de surprinsă când m-aţi sunat, începu doamna Bell cu glas tremurat, uitându-se pe rând la toţi trei. Îmi pare foarte rău. Chiar aţi găsit un pui de pisică în casă?

— Da, încuviinţă tata, dând din cap. Un mic pisoi negru. Credem că are doar vreo câteva săptămâni.

— Oh, Doamne! Pur şi simplu nu înţeleg, murmură femeia.

— Deci... n-aţi ştiut că era acolo? întrebă şovăitor tata.

— Nu! Oh, nu, bineînţeles că nu! Dacă nu v-aţi fi mutat repede, bietul animal poate că ar fi...

Doamna Bell şi-a ridicat îngrozită ochii către tata.

— Aţi crezut că l-am abandonat?

Tata ridică jenat din umeri.

— Păi, ne-am întrebat... Nu ştiam sigur cum de s-a putut întâmpla.

— Ce-a fost? întrebă Elsa. Vă rog! De unde vine Pepper?

— Da. Ar fi mai bine să vă explic. Nici eu nu pricep cu adevărat, dar... mă rog, draga mea pisică, Jemima...

Doamna Bell a suspinat.

— Îmi pare rău, încă mi-e destul de greu să vorbesc despre ea. Era o pisică fără stăpân, am găsit-o cam acum un an în grădina din spate. Tare slabă şi flămândă, sărăcuţa. Era prea timidă ca să intre în casă, dar era clar că n-o hrănea nimeni, aşa că am cumpărat nişte mâncare pentru pisici şi i-am lăsat un castronel afară, în curte. Mă încânta să văd cum îşi revine şi arată fericită, iar până la urmă, s-a obişnuit cu mine. Vedeţi voi, s-a mutat foarte încet în casă. Cred că frigul a convins-o. Anul trecut a nins, şi atunci şi-a petrecut pentru prima oară noaptea înăuntru. N-a fost niciodată genul de pisicuţă care să-ţi stea în poală, dar torcea şi avea un coşuleţ în bucătărie...

— Ce culoare avea? interveni Elsa curioasă, întrebându-se dacă şi Jemima era neagră ca Pepper.

— Oh, era o tărcată superbă, dar cu dungi cafenii, nu gri! Era aşa de frumoasă, cu nişte mustăţi atât de lungi...

Chipul doamnei Bell se crispă, iar Elsa realiză cu groază că bătrâna se străduia să nu plângă. Ce păţise Jemima? Femeia îşi trase nasul şi continuă.

— Ar fi trebuit s-o duc la veterinar, s-o sterilizeze şi s-o vaccineze, dar era atât de timidă, încât nu voiam s-o prind şi s-o bag într-o cuşcă. S-ar fi speriat tare. Aşadar, am tot amânat. Pe urmă, desigur, mi-am dat seama că se îngrăşase foarte mult şi că urma să aibă pui.

Doamna Bell suspină.

— Iar pe atunci deja nu mai puteam să urc prea bine scările. Treptele care duceau până la pod erau un efort prea mare pentru mine. Mergeam la etaj numai ca să mă culc, iar uneori, dacă nu mă simţeam bine, dormeam pe canapea. Apoi a venit fiica mea în vizită şi şi-a dat seama cât de greu începea să-mi fie cu toate, aşa că m-a convins să mă mut aici. Şi mă simţeam destul de pregătită s-o fac... toate mesele sunt gata preparate şi am oameni cu care să stau de vorbă, e minunat... Numai că...

Tata a dat din cap, după care a spus încetişor:

— Numai că nu puteaţi s-o luaţi şi pe Jemima?

— Da. Eu şi Beth ne-am străduit din răsputeri să găsim un loc în care să pot avea o pisică, însă nu exista niciunul.

Doamna Bell s-a frecat la ochi.

— Am aranjat să vină oamenii de la adăpostul pentru animale şi s-o ia, explică ea. Jemima deja născuse puii, îi auzeam mieunând, dar nu-i vedeam niciodată, pentru că nu puteam să urc scările. Pur şi simplu îi lăsam ei o grămadă de mâncare jos, la parter. Gustări, bucăţele de pui ca să aibă putere să-şi hrănească puiuţii. Beth a mers la etaj, a tras cu ochiul de după uşă şi mi-a zis că micuţii erau adorabili, toţi cuibăriţi împreună cu Jemima într-o cutie de haine vechi. A făcut o poză s-o am. Şi, desigur, i-am văzut când i-au luat fetele de la adăpost. Biata Jemima... era speriată de moarte.

Elsa îşi strecură mâna în a tatălui ei. Se înfuriase atât de tare că Pepper fusese lăsat singur... nici nu-şi închipuise că trecutul ascundea o poveste atât de tristă.

— Dar pe Pepper nu l-au luat?

Doamna Bell scutură din cap, ştergându-se încă o dată la ochi cu dosul mâinii.

— Probabil că Beth şi cu mine am numărat greşit, e singura posibilitate la care mă pot gândi. Le-am spus celor de la adăpostul pentru animale că sunt patru pisoi, iar ei au găsit patru pisoi. Toţi tărcaţi. Dar poate că micuţul cel negru se ascundea. Pur şi simplu n-au ştiut că trebuie să-l caute. Îmi pare foarte rău. Slavă Domnului că l-aţi găsit!

— Da, spuse Elsa, dând cu seriozitate din cap. Nu eram siguri că o să-l mai vreţi înapoi.

— Mi-aş dori să-l pot lua, răspunse doamna Bell. Mi s-a rupt inima când am dat-o pe Jemima şi mi-ar fi plăcut tare mult să păstrez pisoii. Dar, bineînţeles, aş fi avut grijă să-i castrez pe toţi.

Bătrâna s-a uitat cu speranţă la Elsa, la Sara şi la tatăl lor.

— Voi aveţi cum să-l ţineţi? Dacă nu, pot să vă dau datele de contact ale adăpostului unde au fost duşi Jemima şi frăţiorii lui.

Cu ochii plini de nădejde, Elsa îşi întoarse privirea către tatăl ei, însă el dădea aprobator din cap.

— Ne-ar fi de mare ajutor. Fetele îşi doresc foarte tare să-l păstreze, dar nu sunt convins că putem să ne descurcăm cu un motan, când abia ne-am mutat în casă nouă.

Elsa clipi, ca să-şi alunge lacrimile, şi o văzu pe Sara întunecându-se la faţă. Cum putea tata să spună aşa ceva, după ce auzise povestea tristă a Jemimei?

În maşină, pe drumul de întoarcere, amândouă fetele au rămas tăcute. Sara nu s-a aşezat în faţă, lângă tata, aşa cum făcea deseori. În schimb, s-a urcat pe bancheta din spate, alături de Elsa, şi a luat-o de mână. Au continuat să se ţină de mână până acasă.

— Uite, îmi pare rău! le spuse tata cu blândeţe, în timp ce oprea motorul maşinii în faţa locuinţei. Ştiu că voi două vreţi să-l păstraţi pe Pepper. Poate că, după ce o să ne instalăm mai bine, ne putem gândi la un animal de companie. Purceluşi de Guineea, cum voiai tu, Elsa. Ori am putea să ne gândim la o pisică.

Elsa dădu din cap, îşi trase nasul, apoi, urmându-i pe tata şi pe Sara, porni cu paşi nesiguri pe alee, încercând să nu izbucnească în lacrimi. Părea că n-avea niciun rost să plângă şi să se certe, de vreme ce tatăl ei era deja atât de hotărât.

Când tata împinse uşa de la intrare, dădu peste un ghemotoc de blăniţă neagră. Bărbatul băgă capul înăuntru şi, de teamă, i se tăie răsuflarea.

— Pepper!

Pisoiul clipi spre ei, molatic şi plouat, după care în ochii lui apăru o scli-pire aurie. Sări în picioare şi începu să miaune frenetic.

— N-a trecut atât de mult de când te-a hrănit Elsa, spuse tata, clătinând din cap. Deja ţi-e foame?

— Of, tată…

Elsa luă în braţe pisoiul, pe jumătate plângând, pe jumătate râzând, în timp ce micuţul o dezmierda cu disperare, mângâindu-i cu boticul bărbia şi obrajii.

— Nu cred că-i e foame. Uită-te la lăbuţele lui! Are ghearele rupte. Şi pe asta e un strop de sânge.

— Uită-te la uşă... adăugă Sara.

— L-am abandonat, zise Elsa, tremurând. Cum au făcut Jemima şi ceilalţi pisoi.

— Adică el a crezut că am plecat pentru totdeauna?

Tata întinse o mână şi-l mângâie pe Pepper foarte uşor, cu un singur deget. Elsei i se păru că avea un aer tulburat.

— A mai fost abandonat şi altădată, rosti încet Sara.

Tata oftă, trecându-şi o mână peste faţă.

— Aşa o fi. Bine.

Elsa clipi, întorcându-şi ochii spre el.

— Bine ce?

— Îl păstrăm.

— Poftim?

Elsa căscă gura mare, surprinsă.

— Vorbeşti serios? şopti ea, în cele din urmă.

Când tata dădu din cap în semn de încuviinţare, fetiţa îşi lipi obrazul de blana lui Pepper, simţind cum se porneşte un tors molcom. Îl strângea cât de tare îndrăznea şi tot nu i se părea destul.

Elsa ridică braţele şi-l culese din nou pe Pepper din bradul de Crăciun. De data aceasta, pisoiul se desprinse cu un şir lung de beteală argintie înfăşurat în jurul lăbuţelor.

— Asta nu-i o jucărie pentru pisici! îi spuse ea pe un ton sever, însă tata râse.

— E cea mai grozavă jucărie pentru pisici, Elsa. Ramuri pentru căţărat, clopoţei care sună, cadouri moi şi plăcute, pe care să aterizezi când cazi... Apropo... Uite, deschide-l pe ăsta! E pentru tine şi Sara. Sara, lasă-ţi deoparte pentru o clipă telefonul! Uită-te la ce despachetează Elsa!

Tata îi întinse micuţei un cadou subţire şi plat, înfăşurat în hârtie cu inimioare, iar fata începu să-l desfacă plină de curiozitate. Deja primise darul cel mare ⿰bicicleta pe care o ceruse), plus o grămadă de lucruri grozave pentru Pepper, printre care un culcuş moale în formă de iglu, pe care pisoiul îl ignorase cu desăvârşire până în acel

moment. Habar n-avea ce putea fi în noul pachet. Poate o carte despre îngrijirea pisicilor.

Sara o ajută să rupă restul hârtiei, iar cele două fete văzură o ramă în care se afla poza unei superbe pisici tărcate, cu dungi cafenii. Era foarte frumoasă, dar cam slăbuţă şi avea ochii mari, aurii. Le privea din poză şi părea îngrijorată.

— Oh! E Jemima? întrebă Elsa, amintindu-şi cum le-o descrisese doamna Bell. E pentru Pepper ca să ştie cum arăta mama lui?

Tata zâmbea larg.

— Mai e şi un plic! spuse el, frecându-şi entuziasmat mâinile. Trebuie să deschideţi şi plicul.

— Ah...

Elsa îl scoase din ambalaj şi îi rupse marginea. În plic se găsea o foaie de hârtie, pe antetul căreia stătea scris Certificat de adopţie.

— David, Sara şi Elsa Parsons, felicitări pentru adoptarea Jemimei... a citit ea. Jemima? Tată! Te-ai dus şi ai luat-o de la adăpost?

— Mi-am dorit foarte mult s-o avem aici în ziua de Crăciun, dar încă îi alăptează pe ceilalţi pisoi, explică tata. Anna, doamna care a organizat totul, spune că aproape sigur toţi puii o să aibă în curând locuinţe noi. Par a fi speciali, fiindcă s-au născut foarte târziu în an, prin urmare acum nu există prea mulţi pisoi în căutarea unui cămin. Şi atunci Jemima o să se poată întoarce aici.

Elsa îşi îmbrăţişă tatăl, dar apoi se îngrijoră.

— Cum rămâne cu doamna Bell? Jemimei n-o să i se pară ciudat că ea nu mai e prin casă?

— S-ar putea, îi dădu dreptate tata. Totuşi, Anna crede că o să se obişnuiască. Aparent, e foarte timidă şi cu cei de la adăpost, aşa că Anna a profitat imediat de ocazia ca Jemima să revină în vechea ei casă, fie şi lângă alţi oameni. Consideră că e mai probabil ca ea să se acomodeze aici decât în oricare alt loc. Cu toate astea, trebuie să acceptaţi că niciodată n-o să fie la fel de prietenoasă ca Pepper.

— Pe mine nu mă deranjează, zise Elsa. Nu mi-a plăcut deloc când doamna cea bătrână ne-a povestit ce speriată a fost în ziua în care au dus-o la adăpost. Şi am putea să-i facem poze ca să i le trimitem doamnei Bell, nu-i aşa? sugeră fetiţa.

— E o idee foarte bună.

Tata părea mulţumit.

— A fost plăcută surpriza? întrebă el cu speranţă.

— Cea mai bună! răspunse Elsa şi se aplecă să-l apuce pe Pepper, care tocmai se pregătea să sară iar pe ramurile cele mai joase ale pomului. Şi Pepper va fi de aceeaşi părere. Iar dacă o s-o avem pe Jemima, atunci n-o să se mai simtă singur când eu şi Sara o să fim la şcoală.

Pisoiul se zvârcoli morocănos în braţele fetei. De ce nu-l lăsau să se caţăre în pomul ăla? Mirosea bine şi era plin de lucruri care luceau, zornăiau sau foşneau când le lovea cu labele. Dar de fiecare dată când se apropia, cineva îl şi lua pe sus.

— Poftim, poţi să te joci cu beteala pe care ai furat-o deja! îi spuse Elsa, fluturându-i-o pe deasupra nasului.

Pepper se năpusti către ea, o strânse la piept şi scoase un mârâit feroce. Nu avea de gând s-o dea înapoi. Se culcă în poala Elsei, înfăşurat în beteală şi lovind din când în când firele scânteietoare. Începea să i se facă somn. Numeroasele încercări de a se căţăra în pom îl epuizaseră. Căscă, arătându-şi toţi dinţişorii ascuţiţi ca nişte ace, apoi se puse pe tors, în vreme ce Elsa îl mângâia sub bărbie.

— Tu o să rămâi cu noi, o să vină şi mama ta, îi şopti fetiţa. O să avem două pisici. Oh, abia aştept să-i spun lui Lilly!

Torcând somnoros, Pepper se întoarse pe o parte, cuibărindu-se lângă mâna Elsei, lipindu-şi nasul de ea. Întinse hotărât o lăbuţă peste degetele ei.

Nu avea de gând să-i mai dea drumul.

Holly Webb și-a început cariera ca redactor de cărți pentru copii și a scris prima ei colecție pentru editura la care lucra. De atunci nu s-a mai oprit, semnând deja peste o sută de volume.

Holly locuiește în Berkshire împreună cu soțul ei și cu cei trei copii ai lor. Pisicile ei umblă curioase peste tot, ori de câte ori Holly încearcă să lucreze pe laptop.

Mai multe informații despre
Holly Webb la adresa:

www.holly-webb.com

PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

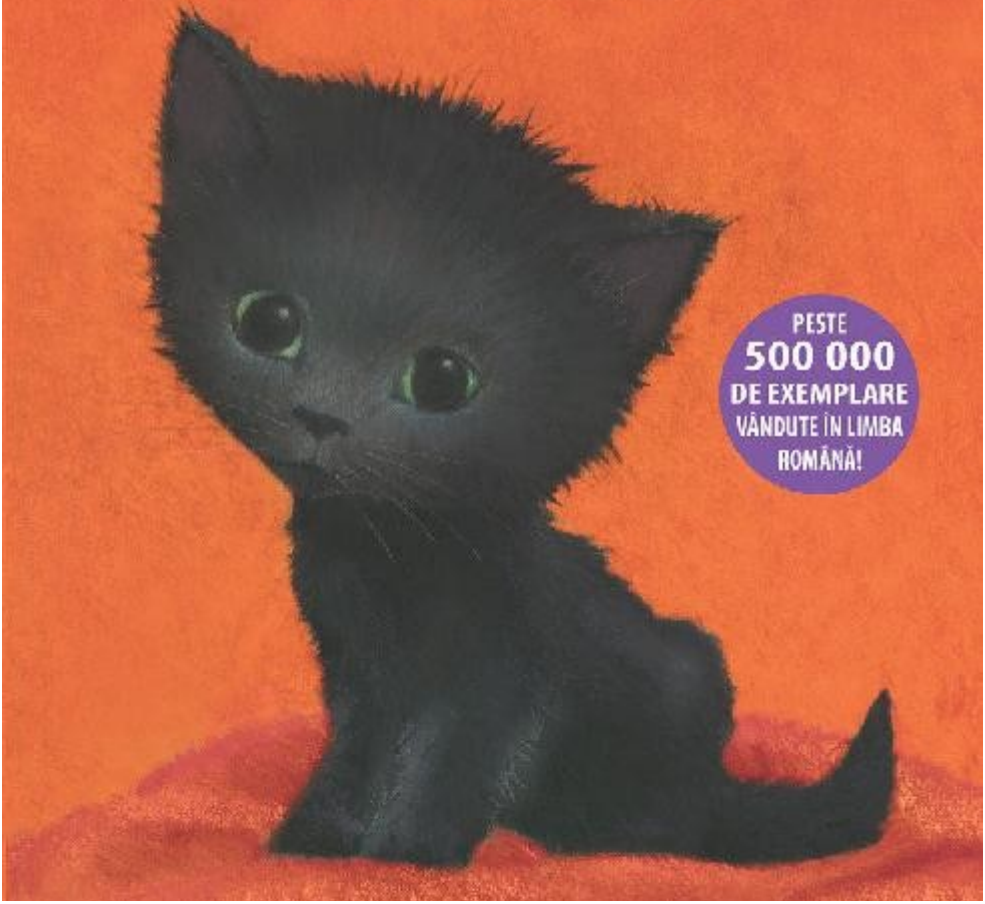

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

PEPPER,

PISOIAȘUL MISTERIO